

Bratři jak se patří

Občas se jistě něco povede, ale tohle tedy ne. Sutiny domu na okraji válkou zmítaného Vengardu, chtělo by se říci „nikde ani živáčka,“ a přece... pod sutinami domu se nachází sklepení, a v tom sklepení dva bratři. Dva zástupci varantského rodu Ush-Anů. Není to málo, taková souhra náhod, ale není to ani vše. Krom toho, že jsou oba bratři uvěznění v sutinách, vengardským mágům se podařilo vyčarovat magickou bariéru zrovinka takovým způsobem, že sklepní prostory rozdělovala na dvě přibližně stejně velké části. Jak je to možné, ptáte se, tolik náhod najednou? Nevím, napiju se. Vezměte též do ruky svůj oblíbený nápoj, ostatně, jak brzy uvidíte, ani naši hrdinové nezůstanou na suchu...

„Odstup, Yaku, nevidím, co tam máš za flašky!“ křiknul Rak Ush-An na svého bratra. Byli spolu uvěznění ve sklepení již několikátý den.

„Vždyť jsme tu spolu uvěznění již několikátý den! Tak sis to už mohl dobře prohlídnout,“ opáčil Yak.

„Myslíš, že si to pamatuju? Několikátý den uvěznění znamená několikátý den opíjení. To je kurevsky zásobený sklep, to ti teda povim. Jestli se vocad' někdy dostanem, budu si muset zajít za nějakým šamanem pro lék na alkoholismus. Ta včerejší meruňkovice z Monterey mi dala pořádně zabrat... navíc tady je takové přití, nejsou vidět detaily, tak vim hovno, co tam máš.“

Obvod sklepení lemovaly regály, a v regálech bylo nemálo dobrot. Milý čtenáři, jestli nemáš co jíst a pít, tak si řekni „nebudu to číst“ aspoň do té doby, než též seženeš něco dobrého, abys bratrům nezáviděl. Všude kolem byla vína z různých koutů Myrtany, dále lahve medoviny, pálenky, nakládané sýry i zelenina, rovněž nějaké uzeniny a spousta nádob s tajuplným obsahem. Zkrátka bylo až s podivem, že dům na periferii Vengardu může být tak dobře zásoben. Mohlo to být horší. Mnohem horší. Nicméně i tak bylo oběma bratrům jasné, že to vše bylo pouze prostředkem ke zpříjemnění jejich posledních dní. Sutiny zavalily celé horní patro domu i schody do sklepení. S vnějším světem je spojovaly jen dvě malá okénka u stropu, shodou okolností každý měl na své straně jedno. Žádná cesta ven. Že by někdo prozkoumával rozpadlý dům na okraji města, v jehož útrobách je nepravděpodobně zásobený sklep, a navíc setsakramentsky blízko magické bariéry, to byly vskutku mizivé šance.

„Hele, zdá se mi to, nebo tam vidím tramín z Trelisu? To jsem ještě neměl. Dělej, dej to sem!“ byl netrpělivý Rak.

„Ne tak hrr! Pošli mi za to támhleto suché Sildenské.“

„To tak, sám mám málo.“

„Vždyt toho máš plný sklep, stejně jako já.“

„No... ale mně se zdá, že ta bariéra jde trochu šejdrem. Máš toho víc. Navíc beztak ty můžeš sem, ale já za tebou ne.“

„Seš si jistej? Co když ty můžeš za mnou, a já za tebou ne?“

„Já to teda zkoušet nebudu, ale posluž si...“

Dvě lahve vína se rozkutálely po podlaze, každá jiným směrem. Jak bystrý čtenář asi poznal, bratři z rodu Ush-An spolu neměli zrovna nejlepší vztah. Oba původem z Varantu, leč životní cesta každého z nich letěla vstříc jiným obzorům. A tak se stalo, že při obléhání Vengardu stanuli každý na opačné straně barikády. I bariéry. Yak Ush-An na straně odboje, Rak Ush-An ve službách skřetů. Jaký sled okolností vedl k tomu, že se oba ocitli v tom samém domě zrovna ve chvíli, kdy jej vytvoření magické bariéry – až na sklepení, očividně – rozmetalo na kusy, to by mě, milí čtenáři, taky zajímalo. Škoda, že vám to nemohu říci, sám bych to rád věděl; snad to pro vás není příliš velké zklamání. Ale mohu vám říci, co vím: k vyprávění jsem si otevřel znamenité klášterní víno, dostal jsem jej od jistého novice, který se vydával za mága Ohně. Ale to je jiný příběh. Mmm, lahodné! A co naši přátelé z rodu Ush-An? Ti ve své činnosti také pokročili.

„Tý vole, no to je vono!“ zavýsknul si Rak, srkaje z lahve poslední zbytky, „Po takovém víně bych málem zapomněl, že jsem uvíznul ve sklepe se svým debilním bratrem.“

„Sám jsi debilní bratr,“ kontroval mu Yak z druhé strany sklepa, přičemž obsah jeho lahve, stejně jako jeho mentální rozpoložení, byly na obdobné úrovni.

„Obávám se, že jsme asi oba debilní. Jinak bysme nelezli do toho debilního sklepa, bráško.“

„Mohlo by být hůř... hele, tady jsem našel asi guláš!“

„Miluju guláš! Pamatuješ si, jaký dělávala naše máma?“

„Samozřejmě. Ale tohle asi nebude úplně ono. Vlastně to vypadá spíše jako výpečky. Tady je takové přítmí... však víš.“

„To je jedno, dej to sem!“

„A jak to mám asi rozdělit?“

„No jo... tak já ti za to dám...“ Rak se náhle zarazil.

„Co tam máš,“ vyzvídá jeho bratr, „to je tabák?“

„To je tabák! TO JE TABHÁÁKG!“ zalknul se radostí Rak Ush-An.

„Tak si zakouříme, fajn, ale co tak vyšiluješ, prosimtě?“

„Ty to nechápeš!“ Rak byl jak u vytržení. „Ted' můžu dát tím zasraným okýnkem kouřový signály. Grznarrog, velitel naší jednotky to určitě uvidí!“

„Leda hovno uvidí, vždyť se z těch sutin kouří tak jako tak. Ale co už, zapálit si můžem. Posílej.“ Rak vytáhl z balíčku trochu tabáku, uválel ho do kuličky, a hodil skrz bariéru svému bratrovi. Tak stáli každý na jedné straně místnosti, v rukou tabák, a koukali.

„Hm, to je blbý, co?“ ozval se nakonec Rak.

„Sakra, no jo“ opáčil Yak.

„Úplně na hovno.“

„Ano, tak.“

„Nemáš tam nějaký šutry? Nějak přece musíme vykřesat oheň!“ Oba se chvíli ponořili do hledání vhodných propriet. Což mi připomíná... kam jsem jen dal svoji dýmku? Moment, vypadá to, že si pro ni budu muset zajít. Omluvte mě na chvíli, hned jsem zpátky. Snad nám toho mezitím moc neunikne...

„Ted' mluv!“ vítězoslavně zvolal Rak Ush-An, byť již notně podnapilým tonem. Poté si neméně vítězoslavně potáhnul z cigarety, což bylo důkazem, že se bratrům evidentně podařilo vyřešit své trable s ohněm.

„No to v žádném případě! Tak to vím jistě, že nejsem!“ rozhořčeně oponoval podobně podnapilý Yak.

„Tak si přečti Shannonovu bfvvv...“ nedokončil větu Rak Ush-An, neboť se, v kontrastu s předchozí vítězoslavností, zcela obyčejně poblil, a tím naštěstí odvrátil pozornost od toho, že čtenář ani já netušíme, o čem se to vlastně bavili.

„Ježišmarjá!“ zakřičel Yak Ush-An, který chtěl nejspíše vyslovit něco jako „Innosbeliár!“ či podobné zakletí, ale jazyk se mu již pletl, a tak z něj vyšel tento zcela nesmyslný výrok. „Uvědomuješ si, že jsme tu zavření, a teď ty tvoje blitky budem muset čuchat, dokud tu nechcípne?“

„Sám jsi blitka. Ty seš fakt profesionální prudič! To se uklidí, nějak to nahrnu tady do tý prázdný nádoby a vyhodím okýnkem,“ dával se pomalu dohromady Rak. Začal provádět přesně to, když vtom náhle zcela vystřízlivěl.

„Bráško! Někdo tam jde! Někdo je venku!“ vrátil se ke své vítězoslavnosti.

„Ukaž, ukaž!“ sdílel jeho nadšení Yak, a rozběhnul se k okénku. Čtenář již jistě tuší, že takovéto jednání lze označit jedinečně jako zásadní personální omyl. Bariéra ho vymrštila zpátky a napálil to plnou rychlostí do regálu; jen jako zázrakem se mu podařilo nerozbít žádnou z lahví. Jaké štěstí! Na hlavu mu však spadnul hrnec s takzvaným gulášem, a ona hmota nakonec zmírnila závěr jeho dráhy, který by jinak mohl být značně nepříjemný. Ten měl ale z prdele kliku, říkáte si? Leda hovno – totiž, pardon, jak se při vyprávění snažím držet krok s našimi protagonisty... to dopadne. Moment, jen se trochu osvěžím, zrovna jsem si otevřel varantské vlhké. Vlhké víno? Cože? Nu, ve Varantu ho dělají, asi kvůli aliteraci. Prý to pak chutná lépe.

Zpět však k bratrům. Ano, Yak měl sice štěstí, že se moc nerozflákal, ale ten poprask upoutal pozornost jeho bratra. Když viděl, co se stalo, zapomněl na bratrské sváry i nešvary, a bezhlavě se vrhnul Yakovi na pomoc... a tak tam oba napůl leželi, napůl seděli u zdi, a drželi se za hlavu. Ještě štěstí, že opilci umí zpravidla dobře spadnout. Snad taky nespadnu, jsem docela vysoko... Bratři se svou bolest se rozhodli řešit jediným možným způsobem, totiž opět alkoholem. Ideální spojení. Jaká škoda, že při tom však úplně zapomněli na přítomnost osob venku.

„Tak už jsme si otevřeli... uh... ověřili, že ta zasraná bariéra není propustná ani na jednu stranu,“ sdělil Yak Ush-An očividnou skutečnost poté, co se notnou chvíli oba věnovali nějakému aliterativnímu alkoholu. „Tuoo juoo, aleee... ještě nevíme, jak hluboko sahá,“ dokončil Yak dramaticky myšlenku.

„No a co jako?“ nechápal Rak.

„Co když ta bariéra někde končí? Co když ji můžem podhrabat a dostat se ven?“

„Ne, to je blbost. Jeden z nás už venku je. Ale stejně je to k ničemu. Navíc je to určitě celá koule, a ne jenom polokoule!“

„Sám seš celá koule, vždyť máš na svý straně samý dobroty. Táhle vidím jakousi uzenou rybu, hod' ji sem. Ta půjde skvěle k mojí vodce.“

„Jasně, chytej. No, ale vem si. Budem hrabat a hrabat jak krysokrti, a nakonec zjistíme, že ta podělaná bariéra je všude. Zbytečná práce. Radši si tu budu chlastat a počkám si, až mě Grznarrog zachrání.“

„Ten tvůj Grznarrog pořád, to je snad nějaký tvůj vzor, nebo co? Vždyť je extrémně malý a ošklivý i na skřeta. Všichni rebelové se mu smějou.“

„Je to geniální strateg. Má ČEST! Nikdy by nenechal svoje vojáky ve štychu. Proto stále čekám, že mě tu najde a vysvobodí.“

„Mluvíš o něm, jako by to byl tvůj milenec...“

„COŽE?! Oj ty zmrde, máš štěstí, že je mezi náma ta bariéra! Jinak bys to už schytl! A vůbec, už ode mě nedostaneš žádnou flašku.“

„Nech si je, beztak tu mám lepší.“

...

...

...

„Ale co takhle se zkusit podhrabat?“ začal znova Yak.

„Vždyť ten sklep je vydlážděnej, ty vole!“

„Sám jsi čurák vydlážděnej.“

„Tohle už není vtipný!“

„Sám nejsi vtipný!“

...

...

...

Hm? Bleeeeeee, to už nedává smysl. To jsem tomu dal, teď to tu mám celé polité. Proč se vůbec snažím držet krk protagonistů? Krok s protagonisty. Když vy nevidíte všechno, co vidím já. Tak třeba, napadlo vás, jakým způsobem řeší bratři své tělesné pochody? Che! Tak já vám to povím. Jsou tam okýnka, jsou tam kyblíky. No? Totiž. No, však si to domyslíte. Sakra! Chvilí jsem je zapomněl sledovat, a teď nevím, jestli ještě dokážu navázat...

„Není to málo, když je co pít!“ zakončili oba svorně. Zřejmě šlo o nějaký pijácký šlágr z jejich medoviny. Domoviny, pardon. Bratři Ush-Anové přišli na to, že když se dají přes bariéru posílat předměty, je možné si přituknout lahvemi. Z toho objevu byli patřičně nadšení, a tak to momentálně ve sklepení znělo jako zvonkohra.

„Hele, tady je kebab. Myslíš, že měli v Gothicu kebab?“ zeptal se Rak.

„V jakym Gothicu?“

„Ve trojce. Teda, cože? Nic takovýho jsem neříkal. Hele, tady je kebab. Sakra, kam se jen...“ začal se Rak zoufale přehrabovat v regálech, „není tu, není tu, není tu. Už ho tu nenajdu.“

„...ale je mi krásně,“ jel si svou Yak Ush-An, neschopný už udržet to... sakra práce, vypadlo mi to slovo. Měl bych si dávat pozor. Celý sklep se nějak houpe a kymácí, skoro jako by se až vznášel. To jsem tak opilý já, nebo oni? Nebo? Nebo! Ten sklep se opravdu vznáší!

No tak to snad... tam venku je normálně nějaký mág a máchá rukama, a sklep se normálně zvedá z podzemí. Ty vole, to jsem ještě neviděl. To já mám být nejmocnější mág! Teď byl sklep na povrchu, stěny zmizely, a vše bylo všem na očích, mylý čtenáři. Totiž milý, sakra. Už se mi to všechno plete. Ale klidně se mej, abys byl pořádně mylý.

„Uf, to je asi dolerium tremens,“ reagoval na zemětřesení Rak Ush-An, „musím se napít tady té medoviny z m-m-co tady začíná na m? Mordmar?“

„Mordor.“

Tak. Bylo dokonáno. Sklep vyjel nahoru jako výtah, náhle bylo vše vyjeveno jasně a zřetelně. Trosky byly odklizeny... až na dvě. Totiž bratry z rodu Ush-An. Jeden z nich si nejasně uvědomil, že se náhle nachází na povrchu, a tak začal utíkat. Leč ve svém stavu se mu

zamotaly nohy a napálil si to znovu do bariéry, i když už to není vtipné. Tentokrát jeho dráhu však nezmírnily regály, a odletěl tak, že už na něj nedohlídnu. Však jsem si taky něco vypil. Majitel domu proto svůj hněv obrátil na méně šťastného (?) bratra. „No tohle není možný! Já nevěřím svým očím! No tohle si vypiješ!“

„Tak vypiju, no, proč bych nevypil...“

Na zdraví!

Uf, co kdyby tyhle zápisky někdo našel? Tak snad... dovolte mi, abych vám představil svůj nejnovější debilní výtvar – křišťálovou kouli. Po zničení runové magie jsem se trochu nudil, a tak mě napadlo tohle... No a teď jsem si takhle otevřel flašku něčeho lepšího, roztočil kouli, a její zrak (mají koule zrak?) padl zrovna na tenhle dům na okraji Vengardu. No tak jsem začal sledovat a zapisovat si dění do deníku. To víte, tady ve věži je to celkem osamělé, žádné návštěvy. Ale třeba mě časem někdo najde, možná to bude mít i jako svůj prioritní úkol...